

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΑΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΩΙΕ

(Συζήτεια έα του προηγούμενου)

Η ΠΡΩΤΕΣ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΕΙΣ

Δύο μήνες πέρασαν.

Τό άνδρόγυνο ξανάγε γερσίει στό Παρίσι, στό μέγαρο του Μαρσεσάν. Σύναζε στίς πορμικές συγκεντρώσεις, στός χορούς, στό θέατρο, στίς ίπποδρομίες. Ο βαρώνος δέν άφηνε περιείσαση που νά μήν έπιδείξη στός πορμικούς κώλους τήν υπερόχος ώραιά νέα πουξή πάροι γυναίκα του. Έταν τό σκολίδι του, ό θρίαμβός του, όλας; έλεγε. Φαινόταν εύχαριστημένος. Κ' η Ιωάννα δέν φαινόταν δυσαρεστημένη άπ' τή σύζυγιή της ζωή...

Άραγε όλας ήσαν πραγματικάς εύχρηστοί; Δέν είχαν νοιάσει πορμικά άπογοήτσει, ό ένας γιά τόν άλλο, ός τώρα; Έταν εύτυχημένη η Ιωάννα; Άν ορσίβαν τήν μητέρα της γι' αυτό ό' άπαντοίσε άδιστάκτως ναι. Έβλεπε συχνά τήν κόρη της και τήν φαντάζοταν τρισευτυχισμένη.

Μά, άλλοιμονο, δέν ήσαν τόσο εύτυχημένη, όσο τουλόχιονο φαινόταν η Ιωάννα Μαρσεσάν. Είχε όρχίσει κ' όλας νά νοιάξη τίς πρώτες άπογοητεύσεις της σύζυγιής της ζωή...

Η Ιωάννα ήσαν ρομαντική. Ο σίχνος της άντιπαθείς ήσαν ρεαλιστής, άνδρωπος χωρίς πορμικά, άγνά αισθήματα. Κι' όταν η γυναίκα του του μιλώσε γιά πόνη, αυτός χαμογελοόσε είσηνικά και τής άπαντοίσε: — Σύρ! παύμένο παιδί... Οί με μάνης νά λιποθύησαι.

Η Ιωάννα άγαποόσε τους Άγγλους ποιητές. Τήν ξετρελόλαινε Ιώσος ό Τέννυσον. Μιά μέρα θάλλης νά διαβίση μρμικούς σίχους άπ' τόν άγαπημένο της αυτόν ποιητή στόν Μαρσεσάν. Αυτός όλας άγρίψε. Άρχισε νά φωνάζη σάν δαιμονισμένος και νά χροπάη τά πλήητρα του πιάνου, μέ τίς γροθιές του.

Έτσι σιγά - σιγά συήθισε η Ιωάννα νά ορβή τά αισθήματα της άπ' τόν άνδρα της. Δέν του άνοιγε και τήν καρδιά της. Ο Μαρσεσάν έπιπόλαια σκεπτόμνος, νόμισε πως τής είχε έπιβληθή και πως τήν έκανε γ' άφήση του; ρομαντισμοός κατά μέρος.

— Ολας; αυτές τί διαβολογυναικεις, έλεγε σταός φίλους του σή Λέσχι, βρίζοονται πάντοτε στό σύννεφα και πάνε όσοι κατά διαβίλου. Έγώ κήρα τή λιχή μου μικρή-μικρή και κατώρθωσα νά τής έξελίξω όλας αυτές τίς ρομαντικές άνοησίες... Και τώρα και άσχόλασε κ' έσινει όλας κ' άγώ... Βέβαια όσοι είνε... Μιά γυναίκα ορβεί νά κινήται, νά πηγαίνοόχεαι, νά τρέξη στό μαγαζιά, νά συζητάει στό φιλικιά; τίς σπίνε, νά βγαίνει ίπποσία νά πηγαίνει κούηγ... Ατέχ είνε η άληθινή ζωή της γυναίκας... Έτσι δέν έχει καιρό νά σκέπταται... Ένώ, άν όρχιση και κάθεσαι σέ μία γωνιά, ό νεοροπ-κλήνας μέ τή μουσική του Σοπέν και του; σίχους του Τέννυσον... τότε καιεί χαθής... Αυτό κερίοι, είνε τό σύστημα μου...

Μολαοόετα η Ιωάννα έλανε η ίδια. Σιγά-σιγά μάλιστα άρχισε νά περιφρονη τον άνδρα της. Καταλάβαινε με λύπη η άπελασία της; πως είχε διαθετ με όλα τά χρόνια της ζωής της με ένα άνδρα και τοό άσοίον τά αισθήματα ήσαν κελμικά και τιποτινα και τό πνεύμα ένα μεγάλο μηδανικό. Τήν έλανε γρήνη όταν δοκίμαζε αυτή τή μεγάλη περιφρόνηση γιά τόν άνδρα της. Σκέπτοταν πός; χρειαόεται όσρα πολύ μεγάλος ήρωισμός σέ μία γυναίκα γιά νά κατορθώση, όστερα άπό τίς άπογοητεύσεις αυτές, νά μείνη πιστή και άπάνοη...

Μετά δύο χρόνια, ένα γεγονός, που τό περιέλανε πάντα, ήλθε άπί τάλους για νά τής γλοκάνη τή ζωή και για νά τής έξασφαλίση μία εύτυχία, έσοι και προσομνή. Άκόμη-σε παιδί. Έγινε μητέρα! Τό παιδί πού γενήθηκε τήν έκανε νά δοκιμάση τή μόνη άγνή και τέλεια χαρά μετά τό γάμο της. Είσε μάλιστα στόν άνδρα της, ότι δέν νύαρχαι κορμιά άπολύτως άνάγη νά βρουν παραμάνια γιά τό μικρό, γιατί είχε πάροι τήν άπόφασι

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

νά θηλάση η ίδια τό παιδί της. Με τήν πρόφασι αυτή πέτυχε νά τόν άποφραγεί γιά κώποσο καιρό. Έταν προσιμότερο αυτό, παρ-ό νά πηγαίνον στό πορμικά κέντρα και νά καταλαβαίνη πως η θλίψις της τόν ναοόρζει. Γιατί ό Μαρσεσάν έναυριόσε πρόγρια και πασοόφρασε βλέποντάς τήν μελαγχολική πλάτ του, μέσα στό μεγάλα κέντρα διασεδάσεως.

Ένα βράδο ό Μαρσεσάν έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τή γυναίκα του νά κωταβαίνη γιά τό γέμια με τό κεφάλι της κουρμμένο έσοι τίς οίξες τών μαλλιών της! Ναι... Είχε πόμια τά ώραιά μαλλιά της με τήν πρόφασι ότι είχαν άρχίσει νά πέφτονον, πρόγμα κ' ό δέν ήσαν παόλου άληθινό. Η Ιωάννα είχε κώμει τή φυσία αυτή, με τόν ίδιο πάντα σκοπό. Νά μη βγαίνει έξω με τόν άνδρα της.

Αλλοιμονο!... Δέν τόν άγαποόσε και!... Μά κ' ό Μαρσεσάν δέν πηγαινε πίσω... Ο έσοις ήσαν έντελωδς ύλοτι-κίς, ήσαν καταδικωσμένους νά οβόση μία μέρα όποσοόηποτε. Άπό άρκετό καιρο άρχισε νά σκέπταται χωρίς μάλιστα νά ορβή τή σάφια του αυτή και άπό τούς φίλους του—ότι είχε παντρευτή μία ώροότατη άλλα και με λιθ ρομαντική γυναίκα!...

Όταν η Ιωάννα ούταξε γιά πρώτη φορά στό κατάβηθα της καρδιάς της και τήν είλε έντελωδς άδωσινη, όταν κατάλαβε ότι ό άνδρας της ήσαν έτοιμος νά τήν προόβση με τήν πρώτη γενναία του θάοαρου, έννοιους μεγάλον πόνη, η καρδιά της σποραόόησε...

Όχι... ό,τι, δέν ήθελε νά γίνη αυτό... Άν ό άνδρας της ήν άπατούσε, θάκανε ίσοις κ' αυτή ό ίδιου και δέν ήθελε νά κολισιή στό βόρβορο μάς τέτοιος άτιμίας...

Πάνω στήν έξοψη της στήθ, πάνω στό σπαράγμα της, έστρεβε κ' ά μάλιστα τό παιδί της. Το έσοίσε πώ ού στήθος της και άόριε νά τό καταφιλή κλαίγοντας σπαρταριστό. Κατόπιν φημιόθησε έξωρα τήν πρώτη της άγαπη, τόν πρώτο της θλιβερό έσοι-τα, που τόσο τραγικά είχε τελειώσει. Άγαλλιάζοντας και φιλιώντας τό παιδί της ψιθύριζε τό όρομα του Ζωό:

— Άγαπημένο μου!... άγαπημένο μου... φραγή μου άγάπη! Έτσι με δάκρυα και θλίψις περοόσε η ζωή της.

Ο κ' ντε Μαρσεσάν ήταν έν τοότοις ήσοις. Είχε καταλάβει τήν άπογοήτσει της γυναίκας του, άλλα ήσαν έντελωδς ήσοις γι' αυτήν, βασιόόμενος στήν τιμωό-τητά της. Έταν άπολύτως βέβαιος, ότι η Ιωάννα δέν θα τόν άπατούσε.

Η ίδια όλας η Ιωάννα δέν ήσαν έντελωδς οίγοουρη γι' αυτό. Καταλαβοίνοντας πως έχανε τόν άνδρα της, αισθανόταν τήν άνάγη μίας φίλης, μιάς θεομής άγάπης, τής άγάπης που δέν είχε άπολαύσει ποτέ άπό τόν άνδρα της. Τροφική όλας ήσαν αισθανότανε πάντα τήν άνάγη και τής ευφροσύνης τών άλλων.

Έτσι έννοιόθε καλά πός; διαόεχε τόν πίνδυνο νά κέση στήν άγκαλιά του πρώτου κομψού δανηί και νά πρβήμα τήν άηλιόσι. Καταλάβαινε πως η περιόδος αυτή της; ζωής της; ήσαν η πιο πορμική άπ' όλας. Στά πορμικά κέντρα που πηγαινε άλλωστε, παρασοφρομένη κός τόσο άπό τόν άνδρα της, τήν κολιοκοόεσε ένα πλήθος νεορπ πορμικών κερίων.

Εύτυχώς άπέφραγε τόν τρομερό αυτόν κίνδυνο. Τήν άγάπη που ζητοόσε τήν βρήκε έξωρα σέ μία κωινούογια φίλη πού γνώρισε, τήν κορία ντε Έρμανύ.

Η κ' ντε Έρμανύ ήσαν δυό η τρία χρόνια μεγαλύτερη άπ' τήν Ιωάννα, όμορφη, χαρκαμένη, γοητευτική. Άρκοόσε νά τήν άντικρύση; μία σιγηλή, νά μιλήσης λίγα λεπτά μαζί της γιά νά σέ καταγοήτσει. Τά μαλλιά της ήσαν χρυσοόανθα. Τά μάτια της βαθυόαλανο. Τό χόμα της λεπτοόόιδνο...

Η Ιωάννα τήν συμπάθησε πού πολύ γιατί η κ' ντε Έρμανύ ήσαν όλας κ' αυτή θύμα του γάμου. Έταν κ' αυτή σύζυγος άπογοητευμένη. Παντρεύτηκε κώνοντας τό πού ώραια όνειρα γιά τή σύζυγιή της ζωή, μά ό σύζυγός της δέν ή'αν, άλλοιμονο, ό άνδρας πουξή όνειροοόησε...

(Άκολούθητ)

Η θλίψη της τόν ένευριόζε...

